

Scorpius

Boek 1

De gladiator

Scorpius

Boek 1

De gladiator

Nick van Straaten

Schrijver: Nick van Straaten

Coverontwerp: Erik Shane

ISBN: 9789403817231

Versie: 1

Uitgeefjaar: 2025

Uitgeverij: bookmundo.com

Copyright © 2025 Nick van Straaten Alle rechten voorbehouden.

Met uitzondering van de in of op grond van de Auteurswet gestelde uitzonderingen, mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, personages, organisaties, plaatsen en gebeurtenissen zijn voortgekomen uit de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen (levend of dood), gebeurtenissen of locaties berust op louter toeval.

1

Scorpius kroop door de sneeuw en Drenius volgde hem. Ze keken over de rand van de klif naar het kamp van de Chets. Een volk van barbaarse plundersaars die vanaf de noordelijke grens de landen van de Theraxiërs waren binnengekomen. De fakkels die ze droegen gingen in westelijke richting.

“Ze breken hun kamp op,” concludeerde Scorpius.

“Angsthazen,” snauwde Drenius. “Ze rennen er meteen met hun staart tussen de benen vandoor.”

Scorpius rolde met zijn ogen, en bestudeerde de fakkels nog eens goed.

“Een terugtocht zou ze naar het noorden voeren, hun fakkels gaan naar het westen.”

Scorpius wees naar de pas die ze dan zouden moeten nemen. Drenius keek hem niet begrijpend aan. De sneeuw begon langzaam tussen de spleten van Scorpius’ maliënkolder te kruipen.

“Westen?” vroeg de ander met verbazing.

“Ze zijn van plan de dorpen onder aan de pas aan te vallen,” toen Scorpius zag dat Drenius het niet begreep voegde hij eraan toe. “Onze dorpen.”

“Gluiperige wezels,” snoof hij toen hij doorhad wat er ging gebeuren.

Ze kropen allebei langzaam terug. Toen ze zeker wisten dat het veilig was stonden ze op en begonnen aan de wandeltocht terug. Scorpius was al bezig met hoe hij het rapport zou opstellen voor de Legaat. Hij gleed iets weg in de sneeuw op een stukje ijs dat hij niet zag liggen. Hij vloekte een keer zachtjes en keek naar Drenius.

“Claudius kan maar beter zorgen dat we overdag achter die barbaren aan marcheren.”

Toen ze de berg afdaalden zagen ze in de verte de fakkels van het Vuriaanse kamp. En boven op een heuvel, weggedrukt, het kamp van hun volk. De weg van de berg ging gepaard met glijden, vloeken en een steunende Drenius. Toen de weg weer vlak werd begonnen de twee met rennen. Hoe eerder ze het rapport hadden afgeleverd hoe eerder ze konden slapen. Bij het fort werden ze door twee wachters gestopt.

“Wachtwoord?” vroeg er een.

Zijn tanden klapperden. De andere wachter trok zijn oranje mantel dicht rond zijn lichaam.

“Havik,” antwoordde Scorpius.

De twee wachters stapten aan de kant en lieten hen passeren. De weg in het kamp was gelukkig sneeuwvrij gemaakt. Ongetwijfeld met de hulp van slaven, dacht Scorpius. Vanaf de tenten keken de Vuriaanen met hun bruine ogen naar de Theraxiërs. Bij de tent die voor de Legaat was werden ze weer door twee wachters gestopt.

“Wachtwoord,” zei de potige wachter.

Hij was speciaal geselecteerd om onderdeel te zijn van de lijfwacht van de Legaat.

“Havik,” zuchtte Drenius.

Binnen in de tent was het warm. De Legaat keek geïrriteerd op toen de twee naar binnen kwamen lopen.

“Wat is er?” snauwde Claudius.

“We komen het rapport...”

“Schiet op dan.”

Scorpius deed een stap naar voren en wees met twee vingers op de kaart.

“Ze zullen deze bergpas nemen, het zou ze vier dagen kosten om onze dorpen te bereiken. Voedsel, wapens, vrouwen allemaal onbeschermd.”

Claudius keek even met een ongeïnteresseerde blik op. Hij nam een slok van de beker met wijn die op de tafel stond.

“Het is makkelijk om ’s nachts in de bergen te verdwalen.”
Hij keek Scorpius recht aan. “Misschien moet ik een Vuriaan sturen om de situatie goed in te schatten.”

“Stuur de goden zelf, ze zullen je hetzelfde vertellen.”

“Je kan gaan.”

“Als we morgen vertrekken...”

“Ik zei je kan gaan!” Claudius stond op en sloeg zijn vuist op de tafel.

Scorpius staarde heel even in de ogen van de Legaat, draaide zich om en liep de tent uit, op de voet gevolgd door Drenius. Toen ze buiten het fort waren en richting hun eigen kamp liepen zuchtte Scorpius.

“Arrogante Vuriaanse jongensliefhebber,” spuwde Scorpius.

“Hij noemde ons bijna leugenaars.”

“Hoe weet je dat zo zeker?” vroeg Drenius.

“Je hoorde toch wat hij zei.”

“Nee, ik bedoelde dat die liever jongens heeft. Hoe weet jij dat?”

“Nou moet je eens zien wie er grappig is.”

Drenius haalde zijn schouders op. “Ik heb wel een kriebel in mijn keel.”

“Dat is waarschijnlijk wat de Legaat net naar binnen heeft geduwd.”

Drenius keek even om zich heen, om er zeker van te zijn dat niemand hem zag.

“Als hij zijn eigen mannen wil sturen, laat hem. Het verandert niets.”

“Claudius is de meest gevaarlijke soort idioot die er is,” snauwde Scorpius. “Eentje met een titel.”

“Klopt, maar daarom heeft hij meer verstand van wijn.”

Drenius haalde een drinkzak met wijn van achter zijn schild weg.

“Je hebt zijn wijn gestolen?” vroeg Scorpius verbaasd.

“Maak je niet zo druk, ik pis het morgen wel weer uit.”

2

De hoorn wekte Scorpius uit een diepe slaap. Om hem heen waren de Theraxiërs al bezig om de tenten op te ruimen. Hij stond op en liep naar Drenius toe. Hij gaf hem een trap in zijn maag en zei. "Opstaan, jij luie hond."

"Ga je moeder lastigvallen," beet Drenius hem toe.

"De Vuriaanzen blazen de hoorn," zei Scorpius vriendelijk.

"Laat ze toch op flikkeren."

Scorpius hielp hem omhoog. "Dronken aap, de Legaat heeft zijn verstand weer gevonden."

Drenius keek even om zich heen. "Is er nog wijn over?"

"Alleen in je maag," grapte Scorpius.

"Geloof me," begon Drenius. "Niet voor lang meer."

Scorpius begon met het afbreken van zijn tent.

"Hoe ver is het eigenlijk naar de bergpas?" vroeg de andere.

"Drie dagen, als we doormarcheren," reageerde Scorpius.

"Op alcohol loop ik wel harder," Drenius haalde zijn schouders op.

Scorpius lachte even en rolde zijn ogen.

"Mijn dorp is maar iets verder naar het westen. Mijn wijn is voor..."

“Het westen?” vroeg Astor, “We gaan naar het oosten, om tegen Midas en zijn Greans te vechten.”

Scorpius en Drenius wisselden even een blik en richtten zich toen weer tot Astor.

“Heeft de Legaat nog zijn eigen mannen gestuurd?” vroeg Scorpius.

“Hoe zou ik dat moeten weten?” blafte Astor. “Zij blazen op hun hoorns, een Vuriaanse hond blaft en de goden schijten op me. Welkom bij de verdomde hulptroepen.”

Het geluid van paarden trok de aandacht van het drietal. Scorpius liep meteen naar voren toe. De tribuun stopte op enige afstand van de Legaat. De andere Theraxiërs kwamen achter Scorpius aangelopen.

“Een moment, Legaat,” begon Scorpius.

“Aantreden in formatie, we gaan naar het oosten,” kondigde de Tribuun aan.

“Je bedoelt denk ik het westen,” Scorpius legde de nadruk enorm op het woord westen. “De kant waar de Chets opgaan.”

“Midas en de Greans zijn een urgenter probleem.” zei Claudius. “Jullie hebben jezelf aan Vura gegeven, ik ben haar lichaam en stem. We marcheren oostwaarts, naar de Eagion Zee. Aantreden!”

Astor wilde uit de groep stappen, maar Scorpius en Drenius stonden met gerechte rug tegenover de Legaat. Claudius ging rechter in het zadel zitten.

“Aantreden!”

“Nee,” antwoordde Scorpius.

Claudius vertrok zijn gezicht.

“Jij durft het bevel van je Legaat te weigeren?” Claudius sprak heel langzaam.

“Ik heb mijn woord gegeven om tegen de Chets te vechten, niet tegen Midas.”

“Jij zult marcheren waar ik zeg dat je marcheert.”

Claudius ging naar zijn zwaard. Scorpius stapte naar voren waardoor het paard steigerde en de Legaat achterover van het dier afviel. Hij landde met zijn gezicht in de modder.

“Niet doen...” begon Astor.

Drenius gooide zijn speer richting een van de Vuriaan en die met de Legaat waren meegekomen. Een andere Theraxiër trok de andere Vuriaan van zijn paard. De Tribuun draaide zijn paard bij. Hij gaf hem de sporen en begon richting zijn kamp te rijden.

“Gooi dan jij dwaas!” riep Drenius naar Scorpius toe.

Hij schudde even zijn hoofd, keek naar links en trok de speer uit de handen van de Theraxiër die naast hem stond. Hij

deed een stap naar voren, bracht de speer terug en gooide. De speer ging omhoog, maakte een boogje en landde tussen de schouderbladen van de vluchtende Tribuun. Hij viel voorover en zakte aan de zijkant van zijn paard af. Astor trok aan Scorpius' schouder.

“Wat heb je gedaan, jij verdomde dwaas,” zei Astor.

“Hij heeft gedaan wat hij moest doen,” kwam Drenius tussenbeide.

“Ga naar het westen als je vrouw daar is, voor de anderen zoek het uit,” zei Scorpius.

De Theraxiërs begonnen haastig hun spullen bij elkaar te rapen. Drenius bleef nog even naast Scorpius staan. Gezamenlijk keken ze naar de Legaat die op de grond lag.

“Wat doen we met de Legaat?” vroeg Drenius na een tijdje.

“Laat hem daar maar liggen.”

Scorpius begon met het samenvakken van zijn spullen. Zijn ogen bleven naar het westen schieten. Waar zijn vrouw door de lafheid van Claudius nu in gevaar was. Hij rolde de tent niet eens zorgvuldig op. Als hij zijn dorp bereikte en het nog bestond kon hij altijd nog een nieuwe tent halen. Drenius was ondertussen bezig om de wijn die hij van de Legaat had gestolen te gebruiken om de modder nog wat dikker te maken, door over de helm van de Legaat heen te plassen.

Scorpius gooide de tent over zijn schouders en begon aan de mars naar zijn dorp toe. Met elke stap voelde hij hoe zijn hart sneller begon te bonzen in zijn borst. Hij moest de Chets voor zijn om het dorp te bereiken. Anders was er geen dorp meer om te bereiken.